

Театърът допълва ли възпитанието на децата?

Мисля, че ние, театралите, имаме много голям ангажимент към нашата публика, защото това, което се каже на сцената, понякога излиза, че е закон. И затова трябва много да внимаваме какво казваме, как го казваме. Има много леки начини да достигнеш до нещата, до истината. Дори и да се говори за големи, за тежки теми, може така да се направи по театрален начин, че много леко да се влезе в тях. Всяка дума трябва да е премерена.

Как работите със Свила Величкова, вашата сценографка?

Работим с нея от 17 години. Първият спектакъл, по който работихме, беше „Грозното пате“, който играем и до днес. Режисурата беше на Росица Миновска-Деведжиева. И след 12 години реших да направя още един спектакъл със Свила и това беше „Палечко“. Спектакълът се роди в България, но беше направен по италианските канони. Не казвам дали това е по-добре или по-лошо, просто постановката беше направена с мисълта за италианските деца. Гледах спектаклите на българските продукции сега на фестивал и откривам голяма разлика.

„Аз, Палечко“
„Me, Tumbelino“

Някои от колегите ви, с които разговарях тук на „Панаира на куклите“, споделяха, че кукленият език е универсален, достъпен за децата от различните страни. Така ли е?

Не мисля така. Според мен не всички деца са еднакви и ние не можем да правим спектакъл, който да е разбран от всички. Аз играя от най-северния до най-южния регион на Италия по различен начин. В единия случай, децата стоят мирно, слушат, гледат, а на юг стават все по-емоционални. Днес играх много бавно, в сравнение с това, което правя в Италия. Ритъмът беше по-забавен, за да може да е по-разбираемо, имайки предвид езика. ■

ADULTS ЗАБРАНЕНО ЗА
FORBIDDEN ВЪЗРАСТНИ

III международен театрален фестивал за детска и младежка публика „Забранено за възрастни“

III International Festival for Children and Youth Audience "Adults Forbidden"
6-10.10.2014 Смолян / Smolyan, Bulgaria

Афиш на фестивала

Приказка за Скитника-Крал, Столичен куклен театър.

Хип-хоп, Театър на Симоне Романо, Италия.

Летяща крава, Танцова компания „Де Стилте“, Холандия.

Грозното патенце, Милатеатър.

Храбрият шивач, Театър „Ариел“.

Карагьоз – вещиците и индийският факир, Театър

„Темпо“, Турция.

Театрална мозайка, Театрална школа „Юлия Огнянова“.

Дуети, Танцова компания „Де Стилте“, Холандия.

Приказки за клоуните, Театър „Хенд“.

Фолклорна магия, КТ-Стара Загора.

Лазарица, РДТ-Смолян.

Аз, душата, Център за изкуства „За Родопите“.

Летящата класна стая

Катерина Георгиева

Има много неща, които ме карат да повдигам учудено вежди и да оголвам зъби в широка усмивка. Много неща, които се препречват на пътя ми и се опитват да ме спънат, смеейки се. Такива неща, които съм не ги лови и дори в него пръстите на

краката мърдат в предстоящо усещане за пакост.

Едно от тези „големи неща“, които ме изстрелват отново с ракета към облаците, е безрезервната готовност на децата да се хвърлят в новото. С главата напред, без наколенки и

защитна броня. За детското въображение новото е поредната игра, която трябва да бъде проучена от всичките ѝ страни и изиграна с бързокрилия ентусиазъм на откривателя. Следвайки поведението на децата, се връщаме към изначалния закон